

har Ret deri, men kun i nogen Grad, for der er vist saare langt tilbage endnu. I lignende Retning faldt nogle Udtalelser fra det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen). Ogsaa han gjorde opmærksom paa dette Forhold, skønt hans Formaal var et andet, et Formaal, som jeg ogsaa kan billige, nemlig at paavise, at der ikke er nogen væsentlig Forskel paa By- og Landbefolkningen i denne Retning. Naar jeg siger, at det er ikke den fulde Indkomst, der beskattes, tror jeg, jeg vil være i Stand til at begrunde det ganske alment. Se vi hen paa Skatteansættelsernes Hovedresultat, er der et Forhold, som nok er værd at lægge Mærke til. Jeg har desværre ikke haft ved Haanden nogen yngre Opgørelse end fra 1904—05, den, man kan finde her i Statistisk Aarbog. Der er maaske nyere Opgørelser, men overfor mit Formaal vil det ikke være af nogen væsentlig Betydning. Lægger man Mærke til den Statistik, som findes angaaende Indkomst- og Formueskatten, vil man se, at af de 1,087,026 selvstændige Personer over 18 Aar, som fandtes i det Skatteaar, vare 65,5 pCt. under Skattegrænsen, og af Resten vare godt og vel 71 pCt. ansatte til Indkomster mellem Skattegrænsen og 1,499 Kr., altsaa under 1,500 Kr. Naar vi tage alle de selvstændige Beboere, de Skatteydere til Kommunen, som ere under Skattegrænsen, fra, og vi saa vide, at over 71 pCt. af Resten staa opførte til en gennemsnitlig Indkomst i By og paa Land af mellem 600 og 1,499 Kr., tror jeg, vi alle maa indrømme, at et saa stort Antal af Landets skattepligtige Borgere har ikke en Gennemsnitsindtægt, der ligger under 1,000 Kr. Saa meget kende vi sikkert alle til de almindelige Forhold, at vi vide, at saaledes er og kan det ikke være. Men Fejlen ligger maaske deri, at der lægges for stor Vægt paa Selvangivelser, de have fra allerførste Færd faaet for stor Betydning.

Loven af 1903 har sikkert villet, at den Mand, som førte et godt og forsvarligt Regnskab, skulde have en Fordel derved, at han ikke blev beskattet af et større Indkomstbeløb, end han i Virkeligheden havde. Men hvad fik vi den Gang? Vi fik et Utal af Selvangivelser, som ikke i nogen Maade hvilede paa et solidt Grundlag, men kun paa et Skøn, og dette Skøn var i Virkeligheden fejlagtigt, som et Skøn altid maa være, naar der ikke føres et Regnskab, hvoraf de vedkommende kunne se, hvilke Indkomster de have. Jeg slutter mig til de Udtalelser, som gaa ud paa,

at Forholdet er ens i By og paa Land. Man har fra enkelte Sider villet hævde, at det særlig var Landmændene, Jordbrugerne, der ikke førte Regnskab og opgav for lav en Indkomst, fordi de ikke vidste, hvad de havde. Det er ikke rigtigt, tværtimod vide Nutidens Landmænd, fordi de faa deres Indkomst paa bestemte Maader, mere Besked om, hvad de i Virkeligheden have i Indtægt, end mange af de forretningsdrivende i Byerne. En Jordbruger er næsten altid Medlem af et Andelsmejeri og ved, hvad han faar ind for sin Mælk. Han er næsten altid Medlem af et Andelsslakteri og ved, hvad han sælger der, og det er for største Delen af Indtægtens Vedkommende større Beløb, han faar ind ad Gangen. Men hvorledes forholder det sig med en mindre næringsdrivende eller handlende i Byen, som ikke er forpligtet til at føre autoriserede Bøger? Ja, ogsaa de, som føre autoriserede Bøger, kunne meget godt faa lavet det saaledes, at Indkomsten bliver mindre, men saa skal der dog nogen Bevidsthed til, et Forhold, som jeg skal sige et Par Ord om siden. En hel Række forretningsdrivende tager deres Indkomster ind i ganske smaa Beløb, som de maaske aldrig notere noget som helst om, og at de da uden at vide og uden at ville det komme til at opgive deres Indtægter for lavt, er indlysende, og jeg tror, at Tallet i saa Henseende er forholdsvis større i Byerne end paa Landet.

Men der er et Moment til, som jeg ikke kan undlade at nævne i denne Forbindelse, og det er den Opfordring, som foreligger til bevidst at opgive sin Indkomst for lavt. Man kan nok være enig med Direktør Dessau, som den højt-ærede Finansminister nævnede før, naar han udtaler om det danske Folk, at det er et retskaffent Folk, men det kan være vanskeligt at være fuldt ud retskaffent, naar man staa overfor en stærk Fristelse, og den er til Stede her. Jeg kender Skatteydere, som til at begynde med gjorde deres Indkomster rigtigt op, fordi de kunde gøre dem op i Henhold til et nøjagtigt og vel ført Regnskab, og de kom betydeligt højere op end de, de maatte sammenstilles med. Det fandt de sig i det første og det andet Aar, men de ere sløjede af og have sagt: Det kan ikke betale sig; vel ville vi gerne betale til Staten, hvad vi skulle, thi det er vor Pligt, men til Kommunen skulle vi betale paa Grundlag af de samme Selvangivelser, og ikke alene, hvad vi ere pligtige at betale for os selv, men vi skulle ogsaa betale for